

SEŠTAVILI LEOŠ KYŠA A JAKUB ČWIEK

MAGDALENA WITKIEWICZ

JAKUB
ČWIEK

Lucie Ortega

JAKUB
MAŘÍK

GRZEGORZ
BRONIK

GRZEGORZ
DZIEDZIC

CHMIELARZ
WOLCIECH

ONDŘEJ
NEFF

MAGDALENA STACHULA

VERONIKA
FIEDLEROVÁ

Katya
Sulejmanov

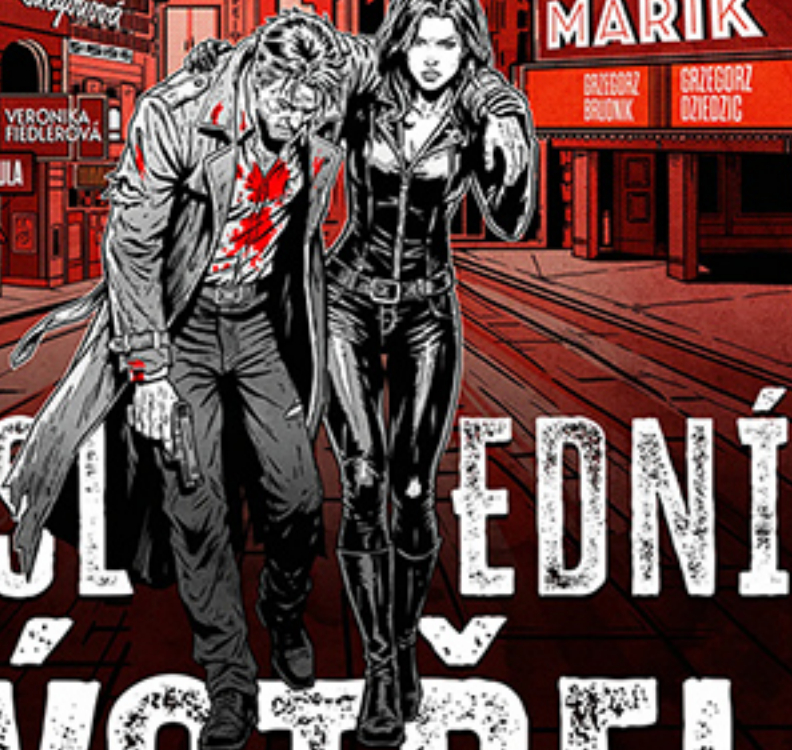
BUREŠ

JAN
KOTOUČ

LEOŠ
KYŠA

TOMASZ
NEMER

PETRESA

POSLEDNÍ VÝSTŘEL

ANTOLOGIE NEJLEPŠÍCH ČESKÝCH A POLSKÝCH AUTORŮ FANTASTIKY A KRIMI

POSLEDNÍ
VÝSTŘEL

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Ondřej Neff, Veronika Fiedlerová, Tomáš Němec, Petr Heteša,
Lucie Ortega, Jan Kotouč, Roman Bureš, Jakub Mařík, František Kotleta,
Kristýna Sněgoňová, Wojciech Chmielarz, Magdalena Witkiewicz, Jakub Ćwiek,
Magdalena Stachula, Grzegorz Brudnik, Grzegorz Dziejcz, Przemysław Corso, 2026

Cover © Piotr Sokolowski, 2026

Foreword & Author's profiles © Martin Fajkus, 2026

Translation © Tadeáš Dohňanský, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7157-8 (pdf)

SESTAVILI LEOŠ KYŠA A JAKUB ČWIEK

POSLEDNÍ VÝSTŘEL

F**B****S**

OBSAH

PŘEDMLUVA / PRVNÍ VÝSTŘEL	5
Petr Heteša	9
POSLEDNÍ DOUŤNÍK ALANA CAVALYNA	11
Jakub Mařík	41
VRAK	43
Kristýna Sněgoňová	67
POSLEDNÍ FUŠKA MYŠÁKA KUTTENBACHA	69
Ondřej Neff	97
KONTRAKT	99
Veronika Fiedlerová	135
KŠEFT	137
Tomáš Němec	167
PAHÝLY ČASU	169
Lucie Ortega	205
RADŠI TY NEŽ JÁ	207
Jan Kotouč	243
MEZIDRUHOVÉ NEPOROZUMĚNÍ	245

Roman Bureš	277
VESMÍRNÁ MECHANIKA	279
Leoš Kyša	295
POSLEDNÍ BITVA VZPLÁLA	297
Wojciech Chmielarz	325
POSLEDNÍ AKCE	327
Magdalena Witkiewicz	351
POSLEDNÍ VÝSTŘEL I	353
Magda Stachula	375
POSLEDNÍ VÝSTŘEL II	377
Grzegorz Brudnik	389
SLEPÁ SPRAVEDLNOST	391
Grzegorz Dziedzic	419
ZATMĚNÍ	421
Przemek Corso	435
KARABINA	437
Jakub Ćwiek	449
NARCIS	451

PŘEDMLUVA

PRVNÍ VÝSTŘEL

Budte zdraví, vy všichni, kdož jste otevřeli tyto stránky a začali číst na tomto místě. Rád bych nyní smekl svůj imaginární širák s pštrosím peřím a na vaši počest vystřelil ze stejně imaginární pistole první výstřel. Možná se vám to bude zdát trochu zavádějící, nebo dokonce matoucí, protože název antologie přece slibuje výstřel poslední. Dovolte tedy, abych tu zdánlivou nesrovnalost vysvětlil.

Tam, kde je výstřel poslední, musí být logicky také první. A vzhledem k tomu, že se předmluva nachází na *začátku* knihy, je vlastně tím prvním imaginárním výstřelem směrem ke čtenáři ona. Ne, nejde tady samozřejmě o první výstřel nějaké války, ale spíše o snahu získat trochu pozornosti pro sebe. V závěsu totiž čeká sedmnáct netrpělivých konkurentů, kteří se hodlají ucházet o vaši přízeň, a tak je nepravděpodobné, že si tato předmluva uzurpuje více než pár minut vašeho času. Ti, kteří se připravují jen o pár stránek dál, jsou fakt nabušení a namotivovaní.

A když už jsme u těch konotací a symbolů, možná by na počátku měl být nápis *Ave lector! Morituri te salutant!* Vždyť každá antologie se v jistém smyslu stává arénou, kde jednotlivé povídky soupeří o přízeň čtenáře, stejně jako to dělali gladiátoři ve starém Římě. Takže je důležité nepromarnit *Poslední výstřel*.

A tím se dostáváme zpět k názvu knihy. Zvolit ten správný bývá skutečné umění. Je třeba, aby byl jednoduchý, zapamatovatelný a aby naznačoval dost, ale ne příliš mnoho. V tom je *POSLEDNÍ VÝSTŘEL* takřka dokonalý. Má v sobě napětí, tajemno, osudovost a nejednoznačnost. Protože význam této dvojice slov se může diametrálně lišit. Pokud bychom to brali striktně konkrétně, jedná se o přímočarou definici spojenou s palnými zbraněmi a skutečným posledním výstřelem, ať už je určený protivníkovi, nebo sobě samému. Takový výstřel může znamenat absolutní vítězství nebo úplnou porážku. Stačí jen zasadit ho do správného kontextu.

V abstraktnější rovině se otevírá více možností. Od posledního vzepětí, pomsty, která nejlépe chutná za studena, obrany sebe sama i jiných, přes hrdinství,

zbabělost, nenávisť a vinu až po hryzající svědomí, snahu zapomenout či touhu vzepřít se osudu. Poslední výstřel může být koncem, ale třeba také novým začátkem. Protože neustále něco končí a něco začíná, jak v jedné povídce připomíná i Andrzej Sapkowski.

A teď si představte, že přesně takové, vágní a nejednoznačné zadání dostali autoři zapojení do této antologie. (Jako fakt.) Byla v tom obrovská míra důvěry v jejich tvůrčí fantazii, ale také risk. Stačilo jen málo a mohli zabloudit do míst, ze kterých už není návratu. Což by editorům způsobilo značné problémy. Ale ten risk se vyplatil. Zrodilo se sedmáct skvělých povídek, z nich každá je jiná a každá má své osobité kouzlo. A pokud jsem výše zmiňoval onu pomyslnou gladiátorskou arénu, vůbec nezávidím těm, kdož se mezi nimi budou pokoušet nalézt vítěze. Bude jich zřejmě příliš mnoho.

To vše by ale nebylo bez jednoho snu dvou mužů, shodou okolností z opačné strany hranice. Tím prvním je Leoš Kyša, který si už delší dobu hýčkal v mysli nápad na společnou česko-polskou antologii, v níž by se představilo to nejlepší z obou zemí. Tím druhým je Jakub Ćwiek, který nápad přijal za svůj a napřel všechny síly, aby mohl vzniknout opulentní *Poslední výstřel*.

Nebylo to ostatně tak úplně těžké, protože česká a polská fantastika má k sobě blízko už od dob, kdy nám Stanisław Lem otvíral brány do vesmíru a jistý bělovlasý drsník se dvěma meči ukazoval, jak se vypořádat s nestvůrami, které se skrývají v temnotě kolem, i těmi, co jsou v nás samotných. Lem a Sapkowski ovšem byli jen prvními věrozvěsty, po nich přišli další, aby ukázali, jak mocná a imaginativní dokáže fantastika být. Mohli jsme se toulat ledovou zahradou, vyříkat si to s Jakubem Vandrovcem, hledat poklady stolinů, poznat se s trochu jiným Lokim, poměřit se s Rozsévačem větru, bojovat spolu s Nocařem nebo s alchymistou Rudnickim pátrat ve Varšavě. A tak bych mohl jmenovat dál.

Ovšem ani my jsme se nenechali zahanbit, přestože je naše země o dost menší než sousední Polsko, což znamená i méně spisovatelů zabývajících se fantastikou. Ale ne méně kvalitních autorů. Tak jsme za hranice vyvezli Mirka Žambocha, Jirku W. Procházku, Frantu Kotletu, Lucii Ortegu a pár dalších borců. Musíme si ovšem přiznat, že by těch autorů mohlo být víc na obou stranách.

Tady se skrývá krása kotletovsko-ćwiekovského fikaného plánu. Ti dva totiž chtějí vydat knihu jak v Česku, tak i v Polsku co nejdříve po sobě. Čeští čtenáři se tak budou moci seznámit i s polskými autory, které dosud neznali,

a stejně tak naopak. A vzhledem k tomu, že se kolem vydání plánují nejrůznější propagační akce, bude to fakt velkolepé.

Jenže ani to není všechno, protože existoval ještě další plán v plánu v plánu. A ten byl stejně šílený, jako sofistikovany. Zatímco na české straně byli angažováni borci, pro které je fantastika srdcovou záležitostí a jako autoři skoro neznají nic jiného, na té polské to v mnoha případech bylo naopak. Do antologie přispěli spisovatelé, jejichž jména jsou pojmem v oblasti detektivky či thrilleru, ale o fantastiku se zatím otřeli jen okrajově. A přesto se svého úkolu zhostili nadmíru zdařile. Ale to už zanedlouho posoudíte sami.

Zatím vám můžu jen prozradit, že každý z těch sedmnácti tvůrců k tématu přistoupil trochu jinak a po svém. Takže se připravte na velkolepou jízdu, v níž se podíváte do nejroztodivnějších končin podivuhodných světů, abyste tam prožili příběhy úžasné, ale i děsivé a kruté.

Na české straně nahlédneme do gangsterského podsvětí blízké budoucnosti, budeme naslouchat dozvukům galaktické války, v postapo světě zjistíme, jakou cenu má lidský život, poznáme krutost velkých korporací, budeme prchat společně s nekromantkou, zažijeme časový paradox, zúčastníme se zvláštní reality show, uvidíme M.A.S.H. ve vesmíru v akci, uděláme si výlet do pekla a nakonec si dáme trochu toho socialistického adrenalinu spolu s příslušníky StB.

Na té polské zažijeme nepřijemné překvapení s profi gigolem, zjistíme, že minulosti se někdy dá uniknout a jindy zase ne, poznáme přednosti absence zraku při vyšetřování zločinu, na vlastní kůži zažijeme jednu hodně nehezkou apokalypsu, vrátíme se do bouřlivých devadesátek a nakonec si necháme to nejlepší. Anebo také ne.

Pokud jste se dostali až sem, musím přiznat, že vám závidím. Čeká na vás pár hodin ve skvělé společnosti. Bude to jízda, tak si držte pomyslné klobouky. A jedna rada na závěr. Zkuste si za pár dní *Poslední výstřel* přečíst ještě jednou a vychutnat si ho. Uvidíte, že si ho zamilujete.

Ať se vám dobře čte.

Martin Fajkus

PETR HETEŠA

(* 1959)

Člověk, u kterého množství a kvalita vytvořených i publikovaných textů vyvolává důvodné podezření, jestli náhodou nedisponuje strojem schopným zpomalit čas. Každopádně jako autor je neodmyslitelnou součástí české sci-fi scény už několik desítek let a na svém kontě má desítky knih. A nikdo kromě něj netuší, kolik rukopisů se skrývá v šuplících jeho psacího stolu.

Petr Heteša vystudoval architekturu na ČVUT v Brně, což je obor, který ho stále ještě živí. Ačkoliv přiznává nesmělé tvůrčí pokusy v mládí, na vážno do psaní „šlápl“ až v zaměstnání, kde společně s kolegou Karlem Veverkou stvořili první text, který poslali do literární soutěže. O rok později to s povídkou *Nečistá hra* (1985) zkusili znovu, což jim překvapivě přineslo pěkné třetí místo. Podobný „modus operandi“ se pak opakoval i v dalších letech. Vždy se sešli, napsali povídku a poslali ji dál.

Po roce 2000 se Heteša vrhl na sólovou dráhu. Nejprve opět jako povídkář (Cena Karla Čapka – 1. místo v kategorii povídka 2001, 2002, cena Akademie SFFH 2015 za povídku *Psí oči*), od roku 2007 i jako romanopisec. Zásahu na tom má časopis *Pevnost*, a jeho koncept knižních příloh, mezi nimiž se objevil autorův cyklus *Šest diamantů* (2007). Následovala spolupráce s nakladatelstvím Brokilon, která trvá do dnešních dnů.

Hetešu odjakživa zajímaly nové technologie, fascinoval ho kyberpunk a vždy byl fanouškem detektivek americké drsné školy v čele s Raymondem Chandlerem. Všechny tyto inspirační zdroje se odrážejí v jeho románové tvorbě. Ve většině případů je dějištěm velkoměsto Baltimore, kde se odehrávají sci-fi

příběhy, často ve skoro noirovém duchu, vyznačující se napětím, svižnou akcí a nečekanými zvraty.

Je těžké mezi autorovými knihami vybrat některé, tak alespoň namátkou – *Démoni jsou věční* (2009), *Ruská ruleta* (2011), *Nevermore Baltimore* (2010), *Morphin Red* (2015), *Yarminův syndrom* (2020) nebo *Tanec na sopce* (2024). Kromě románů se autor stal v poslední době žádaným příspěvatelem i do žánrových antologií.

1.

NEVYPADALO TO DOBŘE. Vlastně to vypadalo na pořádněj průser. Moje krysa na celní správě, půvabná krysička s jantarovejma očičkama a něžnejma tlapičkama, mi právě oznámila, že v našem systému je krysa. A ta určitě nebude mít rozkošný očička a něžný tlapičky, ale spíš krvelačný tesáky a supí drápy. A navíc prej ví o dnešní předávce. Vypadalo to, že den, kterej ráno tak hezky začal (černovlasá Leona v osmým patře hotelu Carlson), dopadne nakonec blbě.

Projel jsem celou industriální zónou Curtis Bay, kde stály přístavní mostový jeřáby s hladově rozkročenejma, mohutnejma pařátama, a za ní odbočil na Church Street, abych se dostal na Rolland Terrace. Cavalynovo kasino Royal Gold zářilo na všechny strany jako shluk hvězd, kolem kterejch se všechno točí, a ze střechy do vesmíru vysílalo laserový paprsky v neonovejch barvách, ať je jasný, kdo vládne týhle části zálivu Chesapeake.

Když jsem dorazil do podzemních garáží kasina, v rádiu Beatmore zrovna hrála nějaká pravěká vykopávka od Zepelínů. Projel jsem je celý až na druhou stranu před titanový vrata s označením „private zone“. Tam jsem musel chvíli počkat, než si mě pořádně prohlídnou kamery CCTV a můj auto prověří další neviditelný senzory. Pak se vrata líně zasunuly do zdi a já mohl vjet do dalších garáží, daleko menších, ale zato s luxusnějšima kárama.

Svýho chevroleta jsem postavil na R2, to je můj stálý místo. Přešel jsem k výtahu, kde ochranka má prosklenou kukaň s desítkou monitorů. Odevzdal jsem glocka a nastoupil do kabiny. Těch šest pater zvládla, než jsem se stačil pořádně prohlídnout v celostěnovým zrcadle. Nahoře byla další ochranka, která se potřebovala ujistit, že můj glock opravdu zůstal dole a že u sebe nemám žádněj nůž, mačetu, antrax nebo termobarickou bombu. Taký si vzali můj mobil. Ale už jsem na ty procedury zvyklej. Cavalyn je prostě paranoik až do morku kostí a jinak to nejde.

Alan má kolem sedmdesátky, rudej rozteklej obličej s malejma prasecíma očičkama, řídký bílý vlasy a hodně objemný břicho. Seděl rozvalenej v mohutný

purpurový pohovce před celoskleněnou stěnou, za kterou zářila světla přístavu a prala se s milionem hvězd nad ním. Pak samozřejmě ještě Jim. Android, jeho osobní ochranka, seděl v křesle u malého stolku z borosilikátového skla a na sobě měl černý kvádro a světlou košili. Jeho celková vizáž včetně ksichtu byla okopírovaná z filmu Matrix, konkrétně od agenta Smitha, to bylo Cavalyno-vo speciální přání. Spoléhal na psychologické efekt, jak říkal, protože všichni vědí, že tenhle Smith byl rychlejší než smrt. A proto už jen Jimova vizáž prej odradí každého případného blba, kterej by ho chtěl odstřelit. A že jich bylo!

Alan Cavalyn ovládá půlku drogového trhu na východním pobřeží.

„Nenesu moc dobrý zprávy, šéfe,“ řekl jsem hned ve dveřích, abych to měl co nejdřív za sebou, protože při každý takový zprávě jsem měl dojem, že tahám tygra za ocas.

„Tak to už jseš dneska třetí,“ zavrčel. „Povídej.“

„Tu dnešní předávku musíme odložit,“ hlesl jsem opatrně a sledoval výraz jeho tváře.

Nehnul ani brvou.

„Kravina, uskuteční se. Loď čeká před přístavem už třetí den. Vyloží se dneska v noci. Máme už vyblokovány i molo.“

„Chápu, že je to původní harmonogram, ale fakt doporučuju to odložit. Máme tu nějakou krysu a celníci o tom vědí.“

„O čem?“

„Že v jednom z kontejnerů *Beatrice* je tuna koksu.“

„Víme, kdo to je?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Moje krysa u celníků akorát hlásí, že dnes v noci provedou zátah. Konkrétně byla zmíněná loď *Beatrice*. Měla by hned odplout do mezinárodních vod.“

Předklonil se přes své břicho, sáhnul do krabice po doutníku, ořízнул špičku, vrazil si ho mezi zuby a pak si ho obřadně zapálil zlatým zippem. Zaklonil hlavu, vyfoukl kouř ke stropu, kde se po něm vrhla lačná vzduchotechnika, a pak se zadíval zpátky na mě.

„Tak hele, Tove. Ta předávka se uskuteční. Přebereme si to. A bude to dneska v noci.“

„Celníci o tom vědí. Bude jich tam dvakrát víc a jsou připravený udělat hloubkovou kontrolu všech kontejnerů z té lodě.“

Chvilku přemýšlel, než řekl *O.K.*

„V pořádku. Uděláme to takhle, dobře mě poslouchej. Ví o tom jenom šest lidí, my dva plus další čtyři. Náš operační tým o tom neví, protože bude aktivovanej až dvě hodiny před akcí. Takže zajistiš, aby u toho byli i ti zbývající čtyři, co to vědí, a naznačíš jim, ať si vezmou zbraně, protože nejspíš dojde ke střelbě. Masakr.“

„Nedoporučuju.“

„O tvý doporučení jsem nežádal,“ zavrčel.

„Co si od toho slibujete?“

„Že ta zasraná krysa se nedostaví.“

Moc se mi to nelíbilo.

„Já bych se dostavil,“ hlesl jsem.

„Ty možná jo, jseš totiž pako. Ale kdyby k tomu přece jenom došlo, jakože tam budou všichni ti další čtyři, tak bych je musel nechat odstřelit všechny. Včetně tebe. A to se mi moc nechce, ale to je holt život.“

Netušil jsem, jestli si dělá prdel nebo ne. U něj člověk nikdy neví.

2.

JSEM CAVALYNŮV VÝKONNEJ tajemník. Něco jako produkční a krizovej manažer dohromady. Mám na starost veškerou logistiku dodávek včetně rozpisu kdo, kdy a kde má bejt, a to se týká i Cavalynovejch slečen. Mejma rukama, obrazně řečeno, projde každej měsíc tuna koksu a tuna heroinu (plus některý ty slečny). Ale do dalšího drogovýho sortimentu Cavalyn nedělá. V tomhle je vyloženě konzervativní. Tvrdí, že fentanyl, kterej nyní decimuje půlku města, a komunismus, kterej decimuje půlku planety, jsou metly lidstva. A to je pod jeho úroveň. Prej není žádněj drogovej boss, ale drogovej hrabě. (Já jsem v tom případě první komorník.) Nevyvracel jsem mu to.

Sjel jsem zpátky dolů, vzal si od ochranky svýho glocka, posadil se do auta a vytáhl motorolu, abych rozeslal textovku zbývajícím čtyřem, ze kterejch podle Cavalynovy teorie krysa nepřijde. V tu chvíli mi došlo, že já teda z logiky věci musím k tý předávce přijít taky, jinak tu krysu udělá ze mě. Do prdele, vůbec se mi to nehodilo.

Schůzka správní rady dnes o půlnoci. Vzhledem k nutnosti řešení kritického problému je vaše účast bezpodmínečně nutná. Doutníky s sebou. Vinárna jako

posledně. Přestože mám mobil se šifrovaným zabezpečením i příjemci, musel jsem to napsat takhle poeticky, protože i ty svině z protidrogovýho nakupují techniku. I když určitě ne tak drahou jako Cavalyn, ale nemínil jsem nic riskovat.

Nastartoval jsem, vycouval a namířil si to k výjezdovým vratům. Otevřely se zase až poté, co mě pečlivě proskenovala. Projel jsem garážema kasina a vyjel na večerní Rolland Terrace. Neušel jsem ani sto metrů, když mi zakokrhla mobil. Frank Beranaut. Jeden z těch čtyř, kterejm jsem před pár minutama odeslal urgentní zprávu. To nevypadalo dobře. Odkliknul jsem příjem na palubní desce.

„Slyším tě,“ zahlásil jsem.

„Dostal jsem zprávu o zasedání správní rady.“

„Jo.“

„Budu se muset omluvit.“

Do prdele, to ale bylo rychlý.

„Co se děje?“

„Zmítám se v horečkách, nějakej zasranej virus. Cpu se nanobiálníma sračkama, ale do dnešní půlnoci se z toho určitě nedostanu.“

„O.K, vyřídím. Brzo se uzdrav.“

„Jo, dík.“

Hovor byl ukončen, stejně jako tím byl definitivně ukončen Frank Beranaut. Navolil jsem v seznamu ikonu „Boss“ a stiskl „volat“. Vzal to Jim, jeho android.

„Slyším vás, pane Yarson. Pan ředitel je teď zaneprázdněn. Něco důležitého?“

„Jo. Vyříd' mu, že se Ježek omluvil z dnešní akce.“

„Zaregistroval jsem.“ (Jim je napojenej na všechny naše mobily. Prostě paranoik Cavalyn.) „A poté, co jsem vyslechl váš rozhovor, myslím, že je to extrémě důležitá informace.“

„Správně.“

„A bude to chtít rychlou reakci, než Ježek zaleze někam hluboko do nory, protože se obávám, že to nejspíš pochopil.“

Pálilo mu to, to jsem musel uznat.

„Mám stejnej dojem,“ potvrdil jsem mu jeho obavy.

„Děkuji, pane Yarson. Zařídíme se podle toho.“

Ukončil jsem hovor a vyjel na Church Street, koupající se ve zběsile svítících reklamách.

3.

DO PŘÍSTAVU JSEM dorazil asi půl hodiny před půlnocí. Auto jsem nechal v bezpečný vzdálenosti, už na Fairfield Homes, a zbytek došel po přístavních molech pješo. Nic moc procházka, protože jsem na sobě měl nepohodlnou neprůstřelnou vestu a v pouzdře velkorážnej deagle, jak chtěl Cavalyn. Jestli to myslí vážně a chce na ty celníky fakt poslat nás manažery, tak to dobře nedopadne.

Miluju noční přístav, protože mi připomíná procházku mezi prehistorickejma obludama z keramický ocele a uhlíkovéjch vláken, který se jednoho dne určitě vymaní z těch systémů, co je ovládají, a všechny nás sežerou. Proplétal jsem se přes charterový terminály mezi uvazovacíma drapákama, nakládacíma komorama, bubnovejma navijákama, transmisníma stožárama, zdvižema, ovládanějma intuzivníma hydraulickéjma systémama, hnacíma bubnama modulárních pásovejch dopravníků a nohama mostovejch jeřábů.

Beatrice byla zafixovaná u vyvazovacího mola a mohutný chapadla výsuvnýho jeřábu už se hladově natahovaly po prvním kontejneru. Zamířil jsem k hlídkový věži číslo šest, kterou Cavalyn na dnešní večer pronajal výhradně pro nás. Pro pět manažerů z jeho impéria – pro pět jedinců, který jediný věděli už tři dny dopředu, že vykládka proběhne dneska o půlnoci.

Vylezl jsem po strmejch ocelovejch schůdcích nahoru. Byli tam Michael Stuart a Rose Oxnard. Steven Rodgers a Frank Beranaut chyběli. Sakra. Znejistěl jsem. Že by ty krysy byly dvě? To je blbost. Takže Frank opravdu jen ležel v horečkách?

„Nevíš, proč nás tu dneska boss chtěl?“ zeptal se Michael. „A navíc ozbrojený a v neprůstřelnejch vestách?“

„Dnešní předávka se provalila. Celníků bude asi víc.“

„Panebože... a proč to teda neodvolal?“

Pokrčil jsem ramenama,

„No a co my s tím? Proč tu jsme?“ zeptal se Rose.

„Abysme nějak zpacifikovali dotěrný celníky, ne?“

„My? Dyť sem poslal naše dvanáctičlenný úderný komando.“

„Jako fakt?“

„Jo.“

„Tak to pak nevím. Kde je Steven?“ zeptal jsem se.

„Dole, bude vyjednávat.“

„Aha.“

„A Frank?“ zeptal se.

„Ten nepřijde. Leží doma v horečkách.“

Takže přece jenom Frank Beranaut. Nepřijde už nikdy. V tuhle chvíli určitě už neleží s horečkama v posteli ani nesedí se sklenkou šampaňského v ruce a krásnou Lilian na klíně před velkoplošnou plazmou, na který běží romantickéj film. Teď už je nejspíš někde ve vlhkým sklepě Ferry Point. (Pokud teda ještě vůbec žije.) Trochu mi ho bylo líto. Dobřej chlap, kterýho bych nikdy netipoval na krysí povahu.

Rose Oxnard upevnil na rám otevřenýho okna kameru a namířil ji na molo s *Beatrice*. Bude to určitě jedinej záznam z dnešní překládky, protože jsem nepochyboval o tom, že předtím nakázal odpojit všechny čtyři přístavní kamery v týhle části. (Správce přístavu je placenej Cavalynem, a to hodně dobře.)

Ve vzduchu byl už druhej kontejner, když na molo narolovaly dva nissany s logem celní stráže na kapotě a z nich vylezlo osm celníků. Vida. Většinou k tomu přijížděli jen dva. Takže dneska s posilama. Jenže to by asi museli přijet s tankem, aby něčeho dosáhli. Měli sice uniformy, čtečky laserovejch plomb a čárovejch kódů, ale to bylo tak všechno. Jestli Rose nekecá, tak máme dole dvanáct chlapů, vybavenejch automatickejma puškama Heckler Koch G48Z, pistolema Norinco 762 Tokarev a ultravibračníma granátama. Ty pozice byly absolutně nevyrovnaný, protože oni nevěděli, že my víme.

Nepředpokládal jsem, že by za tohoto stavu mohly bejt nějaký problémy a už vůbec ne nějaká střelba s oběťma na životech. Pokud teda neudělají nějakou naprostou kravinu. Figurky na šachovnici byly rozestavěný docela přehledně a jediný, co můžou udělat, bylo naskákat zpátky do těch svejch nissanů a odprejsknout se staženejma ocasama.

Na molu se objevila postava v černým kvádru, bílý košili a s černou kuklou na hlavě, jen s průzorama na oči. Vůbec to k tomu obleku nešlo.

„To je Steven,“ oznámil Rose vedle mě.

Steven přišel k jednomu z celníků a něco mu vysvětloval. Ten ukázal na druhýho, asi vyšší šarže. Opět rozhovor celníka se Stevem. Krátkej, možná půlminutovej. Pak se zpoza kontejnerů vynořili muži v černejch mundúrech a se zbraněma v prackách. Naše komando. Všiml jsem si, jak si jeden z celníků sáhl na rameno, aby aktivoval vysílačku, ale to už byl sraženej k zemi chlapem

od nás. Trvalo další minutu, než si všichni celníci polehali na zem a dva naši muži je obešli, aby jim odebrali vysílačky.

Na molo naroloval tahač a jeden z kontejnerů nebyl složenej na skladovou plochu mezi ostatní, ale naloženej na něj. Hned potom odjel. Bylo to rychlý. Během čtvrt hodiny nebylo co řešit.

„Končíme,“ oznámil Rose, vypnul kameru a strčil si ji do kapsy.

Zbytek vykládky už nás nezajímal. Mexický pomeranče. Čistá rána, aniž by padl jeden jedinej výstřel. Prostě Cavalyn.

4.

TO, ŽE JSME se nočnímu masakru vyhnuli, ale neznamenalo, že se neuskuteční další den, i když v trochu skromnější a intimnější verzi. Cavalynův Jim svolal poradu na jedenáctou večer na Yara Terminal ve čtvrti Thomas Creek. Už to bylo divný, protože se jedná o opuštěný a chátrající přístavní molo, navazující na obrovský vrakoviště. Jako kulisy z hororovýho filmu tam proti obloze trčí desetimetrový rezavějící nádrže, kdysi pospojovaný ocelovejma lávkama, teď už většinou brutálně zdeformovejma a roztrhanejma, což doplňovaly zbytky jeřábů, zkroucenejch jako ve smrtelnejch křečích. Plechový haly se z větší části rozpadly, obvodovej plášť téměř zmizel a zůstaly jen nosný příhradový konstrukce jako nějaký kostry vyhnulejch živočichů.

Svolat schůzku na tohle místo znamenalo, že asi nepůjde o žádnou slavnostní recepci, oslavující včerejší úspěšnou přejímku horkýho zboží, ale spíš o nějakou přísně utajenou poradu, i když jsem si nebyl jistej, jestli se jí přímo účastní Cavalyn sám, protože jeho paranoia podobný výjezdy nemilovala. Přestože má k dispozici pancéřovej mercedes coby speciální zakázku přímo od výrobce a před každou jízdou ho Jim pořádně prohlídne a proskenuje, jestli náhodou nevykazuje nějakou nepatřičnou elektronickou aktivitu, která by mohla přerůst v aktivitu výbušnou.

Den jsem strávil nad harmonogramem a rozpisem redislokace zboží do meziskladů, roztroušenejch po celým městě, a vypisoval jízdy jednotlivejch firem, zapojenejch v našem systému tak, aby se ten velkej objem zboží rozředit a nevyskytoval se moc dlouho v improvizovanýh černým skladu, kterej byl pokaždý jinej. Ještě večer jsem to stačil odeslat Jimovi a ten to po mně všechno

pak ještě zkontroloval. Přece jenom umělá inteligence je inteligentnější než ta moje, protože se jí do toho nemíchají žádný drinky ani holky. A vlastně ani nevím, proč jsem to měl dělat vždycky já, když to mohl udělat rovnou Jim. Asi abych se nenudil.

V osm večer jsem to měl hotový, přestože mi tam dlouho haproval jeden převoz od Animaltransu do Philadelphie, kterej měl převážet kuřata (a mezi nima zamíchanej náš koks). Jenže ráno jim z farmy volali, že klekla vzduchotechnika a tři sta kuřat chcíplo. Tím pádem se zrušil i převoz a já musel narychlo hledat jinou firmu. Trvalo mi hodinu, než jsem to hodil Builtechu s převozem cementu na stavbu mostu u Wilmingtonu, což je od Philadelphie dvacet kiláků. Prostě si zajedou. Za těch pět tisíc jim to stálo.

Za deset minut jedenáct už jsem byl na zchátralým molu Yara Terminal. Cavalyn to pojal docela ve velkém stylu, protože kromě mě tam byli všichni tři další manažeři, který se účastnili včerejší předávky, plus dalších dvacet lidí, ze kterejch jsem mnohý ani neznal. Ale nejspíš byli něčím důležití a ve firmě měli zásadní postavení. A nakonec, pět minut po jedenáctý, tam opravdu naroloval i sám velký Cavalyn ve svém pancéřáku, samozřejmě i s Jimem v černým kvádru. Ten se od něj nikdy nehnul ani na krok a byl v pohotovosti čtyřiaadvacet hodin denně. Od holek vím, že je přítomnej i ve chvílích, kdy si Cavalyn dopřává sex, to prej některý ty holky poměrně dost znervózňovalo a chvilku trvalo, než si na něj zvykly.

Jim je speciální zakázka od Androitechu a údajně v sobě má nejruznější skenery, laserový čidla, spektrografy a kdoví ještě co. Dokáže prej předvídat i přírodní katastrofy, který by potenciálně mohly jeho šéfa ohrozit, jako jsou zemětřesení, povodně či dopad asteroidu, to se mi ale zdá poněkud přitažený za vlasy. Nicméně pokud si něco takovýho Cavalyn vyžádal, tak to možná v průvodních papírech napsaný opravdu je. (Slibem nezarmoutíš!) Mobil má ta syntetická bestie implantovanéj vevnitř, prej někde, kde má člověk ledviny, a vzadu na krku má tetování elektronickým inkoustem, který slouží jako výkonná anténa. Jim je prostě skvělej.

Cavalyn vystoupil z auta a byl ještě objemnější než obvykle, protože na sobě nepochybně měl neprůstřelnou vestu. Možná i dvě. I když bylo jasný, že celej prostor nechal už před nějakějma třema hodinama zabezpečit svejma odstřelovačema, který jsou rozmístěný někde ve tmě mezi vrakama, zrezlejma nádrže- ma a zbytkama jeřábů. Za Cavalynův mercedes pak narolovaly ještě dvě černý

auta. Z toho prvního vytáhli dva chlapi dvoumetrovou bednu a z druhého vystoupila vznešeným labutím krokem Malia Jenningsová. To mě teda docela vzalo. Vůbec jsem nechápal, co tu dělá, protože žádnou vyšší funkci nezastává. Naopak je členkou té nižší, řekl bych i spodní, která většinou leží pod Cavalynem, protože je to jedna z jeho šesti holek, se kterejma má pravidelnej sex.

Znám je všechny. (Musím, jsem první komorník.) Maliu většinou vídám v kasinu v odvážnejch večerních šatech. Teď na sobě měla upnutý rifle, ustřížený těsně pod kolenama, a světlou halenku se stojacím límečkem. Hned jak za sebou zabouchla dveře auta, sáhla do kabelky, vytáhla cigára a zapálila si.

Nakonec přijel jeřáb s výsuvným ramenem. Všechno dohromady to bylo velice nestandardní, divný až zlověstný. A asi to tak cítili i ostatní, protože nikdo nemluvil a všichni byli zaražený. Cavalyn nám všem popřál hezký večer a pokynul, ať přistoupíme blíž, aby nemusel tak řvát. Udělali jsme kolem něj hlouček. Malia si stoupla vedle mě.

„Co ty tady?“ zeptal jsem se pološeptem.

Jenom se ušklíbla a pokrčila ramenama. Cavalyn si zapálil doutník, vyfoukl kouř k noční obloze a pak všechny přelétl přísným pohledem.

„Takže vážení, dneska jsme se tu sešli, abysme uzavřeli jednu černou kapitolu naší firmy. Definitivně uzavřeli. Až doteďka jsem si myslel, že vám platím dost, ba královsky, ale jak se ukázalo, tak jednomu to asi pořád ještě dost nebylo a ve svý nenažranosti mu stálo za to firmu prásknout. Asi chápete, že tohle nelze přejít jen nějakým pokáráním či vyhazovem. Takže jen pro názornost, abyste pochopili, v jaký firmě děláte, kdo vás platí a co to pro vás znamená.“

Za náma se rozsvítla světla. Otočili jsme se. Na jeřábu metr nad zemí visela hlavou dolů nahá postava se svázanějma rukama a přelepenou hubou.

„To je Frank Beranaut,“ upřesnil Cavalyn. „Krysa, která nás prodala.“

Malia vedle mě se zachvěla, hodila nedokouřený cigáro na zem a zašlápla ho.

5.

JEŘÁB BYL CELEJ žlutěj a na kabině měl nápis „Caterpillar“. Cavalyn si objednal určitě ten nejnovější typ, protože měl teleskopický manipulátory s kontrolou trakce, kompaktory, doplněný pokročilejma gyrosenzorama, a byl osazenej anténama pro snímání polohy. Vysunul rameno na největší výšku,

to mohlo asi bejt dobrejch pětadvacet metrů, a pak začal pomalu navíjet, aby Franka dostal co nejvýš. Ten byl pořád živej, protože se mrskal jako ryba na háčku. Určitě i řval, ale nanejvýš vnitřně, protože přes hubu měl pevně utaženou balíkovou lepicí pásku.

Do prdele. Vypadalo to, že to nebyl jeho první hrůznej zážitek, protože na bříše měl vypálený velký písmena „KRYSA“. Zírali jsme na to všichni s otevřenou hubou a vyděšenějma očima. Maliiu jsem musel podržet, protože se jí podlamovala kolena. Proč ji sem sakra ten vůl tahal?

Tenkrát jsem to nevěděl. A kdybych to věděl, možná by to dopadlo všechno jinak. Určitě by to dopadlo jinak. Jenže já se o vnitřní či příbuzenský vztahy ve firmě nikdy nezajímal. Kdyby jo, tak bych věděl, že Frank je Maliiin brácha. A sadistický Cavalyn prostě chtěl, aby to viděla na vlastní oči.

Celý to na okraji mola natáčel Sergio Navara a nepochyboval jsem o tom, že to pak Cavalyn nechá rozeslat všem, o kterejch si myslí, že by je to mohlo zajímat. Nebo spíš mělo zajímat. Frank už byl úplně nahoře a jeřábový rameno se začalo natáčet nad hladinu. Bylo mi jasný, co přijde pak, i když jsem to čekal rychlejší. Nebylo to rychlejší, protože ho začal spouštět dolů do moře hrozně pomalu. Snad na ten nejpomalejší chod, kterej ten stroj zvládl.

Bylo to nekonečný a trvalo skoro deset minut, než se Frankova hlava dotkla hladiny. Za dalších dvacet vteřin už ji měl celou pod vodou a pořád se zuřivě mrskal. Cavalyn zvedl ruku a jeřáb zastavil spouštění, aby ho pomalu zase vytáhl nad hladinu a on se mohl nadechnout. Já si oddechl taky. Možná to měla bejt jenom taková trochu drsnější výstraha. Neměla. Po deseti vteřinách se zmítající tělo začalo znova ponořovat. A tak to bylo ještě třikrát. Vždy jen po hlavu, potom ven. Teď už se Frank mrskal daleko míň. Ale pořád byl živej.

Čtvrtej ponor byl poslední a definitivní. Cavalyn tentokrát nezvedl ruku, aby dal jeřábník zpětnej chod, a tělo se nořilo do moře hlouběj a hlouběj. Voda mu už sahala po břicho a pořád sebou ještě mrskal. Když ji měl po kolena, pohyb nohou už byl skoro neznatelnej, a když voda olízla kotníky, byly vidět jen chodidla, který byly zcela nehybný.

„Konec představení,“ zahlásil Cavalyn. „Doufám, že jste si z toho všichni vzali patřičný ponaučení.“

Nikdo nic neříkal. Všichni jsme tam zaražený stáli a čuměli na jeřáb a lano, končící pod hladinou, na jehož konci je někdo, kdo byl před chvílí ještě náš

kolega Frank Beranaut. Nebyl to špatnej chlap. Nevím, co mu přelítlo přes čumák, že takhle zblbnul. No nic, to je prostě život.

Otočil jsem se na Maliu a řekl jí, že ji odvezu, protože bylo jasné, že v tomhle stavu řídit nemůže. Jen zakroutila hlavou.

„Takhle se domů nedostaneš,“ zavrčel jsem.

„Nech ji bejt,“ ozval se Cavalyn. „Má tam řidiče.“

Nejspíš ani nevnímala, byla jako v transu. Tak jsem ji aspoň odvedl k autu, kterým přijela, protože sama by to nezvládla. Z místa řidiče vylezl mohutnej černoch a otevřel jí dveře. Zhroutila se na zadní sedačku auta a já za ní zavrčel. Nevím, kdy se jí v hlavě zrodil ten plán. Možná právě v tom okamžiku...

Když jsem se otočil, abych to vzal ke svému autu, jeřáb zrovna vytahoval Frankovo nehybný tělo z vody a já uslyšel Cavalyna:

„Až ho odvážete, přikurtujte ho ke kolejnici a hodte zpátky.“

6.

ZAJEL JSEM PAK ještě do kasina, kde jsem si dal čtyři rychlý panáky Jacka Danielse a doufal, že mi pomůže ten hrůznej hororovej film vymazat z paměti. To se někdy kolem druhý hodiny v noci opravdu podařilo.

Nicméně v deset ráno, když jsem se probral a měl hlavu jak kýbl střepů, už to tam zase bylo. Do prdele. Ještě jsem si ani nestačil zapálit první camelku a mobil už tančil na stole. Jeff Lordan z Hawkins Point, což je taková zapomenutá oblast na břehu zálivu Chesapeake, asi deset mil od Baltimore, se mi překotně snažil sdělit, že před naše haly narolovaly čtyři auta zásahový jednotky a vyskákalo z nich asi dvacet těžkooděnců. Cože má dělat. Do hajzlu. Nepochyboval jsem o tom, že je to Frankova práce z doby, kdy byl ještě živěj. Blbci z DEA jsou nasraní, že celníci včera stáhli ocasy a vyklidili pole, a teď dělají vlny. Ve třech šedesátimetrovejch halách tam máme plantáže trávy.

„Jste tam, pane Yarsone?“ ozvalo se v mobilu.

„Jo, jsem tady,“ zavrčel jsem rozespale.

„Co mám dělat?“ slyšel jsem jeho vyděšeněj hlas.

„Dej včas ruce nahoru, ať tě neodstřelí. Zbytek nech na nich.“

„Ale..., ale oni mě asi zatknou.“

„O tom nepochybuju. Ale to je v poho. Dostaneme tě z toho.“

„Jste si jistej?“

Jistej jsem si nebyl vůbec. Navíc pro Cavalyna jsou nějaký tři pitomý trávový haly včetně Jeffa Lordana příliš malej článek v jeho byznysovým řetězu.

„Hod' se do klidu a neklad' odpor,“ řekl jsem a zavěsil.

Pak jsem vytočil Jima. Lordan mohl zavolat přímo jemu, ale chápal jsem, proč zavolal mně. Jim je vlastně Cavalyn a ten by ho mohl nechat rovnou odstřelit, aby zbytečně nekecal. A to ještě ani nevěděl, že Jim tenhle hovor taky určitě monitoroval. Měl ale obsazeno. Nejspíš řešil dalších deset simultánních hovorů a ten můj vyhodnotil jako nedůležitéj. Přesunul jsem se k ledniče, vypláchl si hubu Jackem Danielsem a posadil se s camelkou na terasu. Město už bylo dávno probuzený, zato já ještě ne.

7.

DALŠÍ DNY SE nic zajímavýho nedělo kromě eliminace škod napáchanejch krysím Frankem a standardní udržovací péče o firmu. Jeff Lordan (a s ním dva další) skončili samozřejmě v lochu a víc se o ně nikdo nezajímal. Jen Jim, kterej je vyškrtnul z výplatní listiny.

Na mýtný bráně u Washingtonu zadrželi Jacka Fildinga s dodávkou plnou krabic pracích prášků, ze kterejch polovina byla narvaná naším kokainem. Ten debil byl totiž ožralej na šrot, takže nebylo možný si ho nevyšimnout. Taky on byl vyškrtnutej z výplatní listiny a následně eliminovanej policistou Jenkinsem, kterej byl na výplatní listině, ještě než ho dopravili do zadržovací vazby. Filding se údajně (dle protokolu) pokusil o útěk a byl zastavenej devítimilimetrovou kulkou z policejní zbraně. A to tak nešťastně, že do hlavy.

Další exot Mark Jocelyn musel bejt taky vyloučenej z rodiny, jelikož si pozval k sobě do bytu dvě rozkošný kočičky s něžnejma tlapičkama a rozkošnejma čumáčkama a po jejich odchodu si všiml, že mu chybí laptop, ve kterým měl třetinu účetnictví firmy. Obě černovlasý šelmičky byly vypátraný těsně před tím, než se jim Jocelynův laptop podařilo vnutit stoletýmu rakváčovi v zastavárně na Fremont Avenue. Náš hasič průserů, likvidátor škod Nick Graham jim vyplázl tisíc babek. (Od dědka by dostaly tak stovku.) A bylo to v pohodě. Mark Jocelyn byl ponechanej naživu, pouze mu byl vyříznutej jazyk, aby někde nemohl vyprávět blbosti, a taky mu uřízli všechny poslední

články prstů, kdyby ho náhodou napadlo psát policajtům nějaký kraviny na kompu.

Mezi ty lepší zprávy lze zařadit skutečnost, že se podařilo úspěšně zachytit náš podvodní dron, vypravenej do zálivu Chesapeake až z Hondurasu. Těch tři a půl tisíce kilometrů zvládl za týden a úspěšné vyloďení se odehrálo v opuštěném přírodním parku Black Marsh. Náklad činil rovnou tunu naprosto čistýho stoprocentního materiálu.

A malá míšenka Aiwaka z kmene Naskapiů, aspoň to tvrdila, s téměř skořicovou kůží a nádherně oříškovéjma očima, mě přesvědčila, že když už nefunguje vůbec nic, tak sex pořád jo. Chod firmy se stabilizoval.

8.

DŘEPNUL JSEM SI na stoličku a opřel se o barovej pult, kterej byl celej z jantarovýho skla a v něm měl zatavený zlatý rybičky mezi bublinkama. Opřel jsem se o něj lokty a poručil si Jacka Danielse. Ještě než mi ho Roger přišoupl, zaregistroval jsem vedle sebe pohyb. Otočil jsem se. Malia Jenningsová. Neviděli jsme se od té doby, co ji Cavalyn přinutil dívat se Frankovu mučednickou smrt. Měla na sobě svítivě žlutý dlouhý šaty bez ramínek a její unavený oči jako by plavaly ve vzduchoprázdnu.

„Čauky,“ hlesl jsem směrem k ní.

Poručila si hennessy a pak se otočila ke mně.

„Mňauky. Ahoj Tove.“

„Těžká šichta?“

Mírně přivřela oči.

„Buď rád, že to s ním nemusíš dělat ty.“

Bylo mi jasný, o kom mluví. Věděl jsem, že Cavalyn je teď zrovna v kasinu a nejspíš vypadla zrovna od něj. Na pultu jí přistál koňak. Kopla ho do sebe na ex. Nedalo mi to, abych se nezeptal:

„Na to molo tě Cavalyn pozval, abys o tom mohla vyprávět ostatním holčákům?“

Ušklíbla se.

„Nejspíš.“

„A vyprávělas?“

„Hovno. Mají svejch hororů dost. Nemusím jim říkat ještě o dalších. Co ty?“ zadívala se na mě oříškovejma očima a otáčela prázdnou skleničkou ve svejch štíhlejších prstech.

„V poho.“

„To jseš asi jedinej v tomhle blázinci.“

„Jsem myslel, že už sis zvykla.“

„Jsou věci, na který si zvykáš těžko, a dá to velkou práci,“ hlesla a otočila se na Rogera za pultem, aby jí přišoupl dalšího. „Ale na Jima už jsem si zvykla, i když to trvalo trochu dýl.“

„Jak to myslíš?“

Sáhla po panáku, kterej jí Roger poslal.

„Jak tam jen sedí a hledí.“

„Kde?“

„No když to s Cavalynem děláme. Při sexu.“

„Aha. Tak to nevím, jestli bych si zvykl.“

„Ale zvykl. Nic jinýho by ti nezbejvalo. A mám dokonce i dojem, že ho to baví.“

„Koho? Jima?“

„Jo.“

„To těžko. Je to biotechnologická struktura s elektromagnetickým svalovým systémem na mozaikový kostře, obalená silikonem a ovládaná grafenovou nanoelektronikou.“

„No a?“ V očích se jí zalesklo. „Víš, co ti řeknu?“

„Povídej.“

Hodila do sebe dalšího panáka.

„Když tam je, tak mě to teprv začíná bavit.“

„Nekecej.“

„No fakt. Normálně mě to vzrušuje.“

„Jak jsem říkal, je to stroj, i když dost biologickej.“

„No právě. Podle mě ho to taky vzrušuje.“

„To je blbost.“

„Není. Kdybys viděl ten jeho pohled. A někdy se dokonce i nakloní, aby líp viděl.“

„Co aby viděl?“

„No všechno. Moje kozy a frndu, jak do ní Cavalyn strká svýho ptáka.“

Zakroutil jsem pobaveně hlavou.

„To si namlouváš.“

„Možná. Aspoň mě přestal znervózňovat a naopak to ještě víc prožívám.“

„Blahopřeju,“ prohodil jsem a objednal si dalšího Jacka.

„Někdy bych si to s ním chtěla zkusit,“ řekla.

„S kým? S Jimem?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jo.“

„Nevím, jestli bys byla spokojená. Je asexuální.“

„To si jenom myslíš. Musel bys u toho bejt, abys viděl, jak se chová a jak se tváří, lesknou se mu oči...“

„Blbost,“ přerušil jsem ji. „Jsou to vysokorychlostní kamery, překrytý kontaktníma čočkama.“

Byla fakt zábavná. Zakroutila hlavou.

„Věř mi, že to Cavalynovi závidí a chtěl by si taky vrznout.“

Nejspíš začínala bejt opilá.

„Zkus to Cavalynovi navrhnout, že bys...“

„Ani náhodou,“ skočila mi do toho. „Možná by pak řekl, že jo, a chtěl by bejt u toho. Jenže já bych Jima chtěla jen pro sebe... Ty nemáš žádný ulitlý sexuální sny, který jsi ještě nezkoušel?“

„Asi jo..., ale...“

„Možná bysme si mohli vyjít vstříc,“ řekla a pokynula na Roberta, aby jí přišoupl dalšího panáka.

„Teď nevím, jak to myslíš.“

„No hele...“ Zarazila se.

Zkontrolovala své vínově nalakovaný nehty a pak se na mě znova zadívala.

„Ty ho příští týden vezeš do Androitechu na upgrade, že jo?“

Teď jsem se zarazil. Vzpomněl jsem si, že v mém harmonogramu jsem něco podobného zahlídl. Ale odkud by to mohla vědět? Je to jedna z těch informací, o který vždycky ví jen hodně omezenej počet lidí. Měl jsem zbystřit už v tuhle chvíli. Ale nezbystřil.

9.

S JIMEM JE TO takhle, upgraduje se jednou ročně a probíhá to následujícím způsobem. Samozřejmě, že Cavalyn nemůže bejt bez ochranky ani minutu (vteřinu), takže jsem vždycky nejdřív zajel do Androitechu, tam naložil náhradníka, přivezl ho do Cavalynovy rezidence a Jima pak odvezl na upgrade.

Jednou, když jsem čekal, než mi ho naloží, jsem se těch techniků ptal, proč je to tak složitý. Proč Cavalynovi nenechají rovnou toho novýho náhradníka, co jsem právě přivezl, a zdokonalují starýho. To prej nejde, protože ten původní už je na Cavalyna naučenej. Zná jeho psychologii, všechny jeho nálady (a že jich je!) i ne-standardní požadavky (těch je ještě víc...), způsob komunikace a podobně. Než by se to prej naučil tenovej, chvílku by to trvalo a Cavalyn by z toho byl nervózní.

Tak jsem se zeptal, jestli by tohle všechno, jsou to vlastně jenom data, který se ten adaptabilní software naučil, nešlo z toho starýho přetáhnout do novýho. Prej šlo, jednou to taky zkusili, ale hned za hodinu jim Cavalyn volal celej vzteklej, protože poznal, že mu dali novýho. Voněl novým silikonem a plastem, místo aby smrděl ginem a doutníčkama, jak byl u Jima zvyklej. Takže průser. Museli mu vrátit původního páchnoucího Jima.

Pak mi ale prozradili, že teď už to tak opravdu dělají. Přetáhnou všechny data včetně těch naučenejch ze starýho Jima do novýho a pak ho na šest hodin zavrou do přetlakový komory, která je nasycená doutníčkovým kouřem (Cavalynovy oblíbený značky) a výpary ginu. Tak jsem se divil, proč mi ho nedají hned, když ho mají takhle zmáklýho, a na to mi bylo řečeno, že by to bylo podezřelý. To je fakt. Myslí jim to.

Ale zpátky k tomu divnýmu dialogu s Maliou.

„Asi jo, když to říkáš,“ zavrčel jsem.

„Tak bys to pro mě mohl udělat.“

„Co jako?“

„Abych si s ním mohla zašukat.“

„A jak, proboha?“

„Z Androitechu přece musíš jet přes Inner Harbor.“

„Nemusím.“

„Ale mohl bys. A tam je benzínka. Tak by sis zašel na kafe a mě zatím pustil k Jimovi do dodávky.“

Zakroutil jsem hlavou nad její naivitou.

„Hele, Malio..., mám tě docela rád. Ale tohle všechno je blbost.“

„Není,“ řekla vzdorovitě jako malá holka.

„Prozradím ti malý tajemství,“ řekl jsem pološeptem.

Naklonila se ke mně a já ucítil Hennessy.

„Jim nemá žádnýho pindoura.“

Chvilku nad tím přemýšlela, než řekla:

„Nevadí, sednu si mu na obličej.“

„Ježíšmarjá... poslouchej. On je při tom převozu absolutně netečnej. A takovej bude, dokud ho Cavalyn nepropojí se svým mobilem, aby ho aktivoval.“

„Ale řídicí jednotku má přece aktivovanou.“

„To jo, ale je jakoby v kómatu. Můžeš na něm sedět, jak chceš, a vrtět se, jak chceš, ale on nevystřčí ani jazyk.“

„To neva. Ale je částečně při vědomí. Já si budu představovat, že to cítí, že cítí moji horkou frndu. A věř mi, že ty jeho destičky...“

„Jaký destičky?“

„No jako ty procesory nebo co tam má... Ucíť to. Tím jsem si jistá. Budu si představovat, že to cítí.“

„A uděláš se.“

„Jo,“ řekla rázně.

Byla to fakt síla a já si musel objednat dalšího Jacka.

„No a pak bych se vyrovnala s tebou.“

„Jak vyrovnala?“

„Říkal jsi, že máš taky nějaký nesplněný sexuální fantazie.“

Mávl jsem nad tím rukou.

„Hele, Tove,“ chytila mě za ruku. „Fakt jsem poslední dobou měla pár hodně těžkejch dnů. Co ti to udělá? Dáš si prostě v Inner Harbor kafe. Dvacet minut. Možná bude stačit jen patnáct. Nic ti to přece neudělá.“

Vytáhl jsem camelky a zapálil si. Zaklonil jsem hlavu. Bylo mi jí trochu líto. Hloupá husička a k tomu nymfomanka.

Jenže ten blbej jsem na tom baru byl já. Na rozdíl od ní jsem nevěděl, že ten Jimův systém je při převozu otevřeněj a uzavře ho až Cavalyn vložení dat ze svýho mobilu. Tý mrše nešlo o sex. Možná kdybych věděl, že Frank byl její brácha, došlo by mi to.

10.

MALIA JENNINGSOVÁ ZNALA můj harmonogram fakt líp než já, protože týden nato jsem měl odvézt Jima na upgrade. Probíhá to tak, že nejdřív musím do Androitechu, abych vyzvedl náhradníka, kterému říkám Jim Běčko. Toho odvezu do Cavalynovy rezidence, tam počkám, až ho Cavalyn aktivuje a potom deaktivuje Jima Áčko, abych ho mohl odvézt do Androitechu a aby se jim tam nevzpouzel (nenávidí upgrade).

V deset dopoledne jsem měl hotovo. Běčko bylo u Cavalyna a Áčko v Androitechu. Měl jsem osm hodin času, protože dřív než v šest večer pro něj prej jezdit nemám. Před obědem jsem pak zajel do Bayfront Mariny, kde má Cavalyn zakotvenou svou osmdesátimetrovou jachtu, abych zkontroloval, jestli jsou doplněny zásoby chlastu, trávy a koksu, protože zítra by ta loď s Cavalynem měla vyjet na moře a někde v mezinárodních vodách by na ni měl přestoupit Juan Martinez z kolumbijského kartelu, aby jednal o dodávkách surovin na příští kvartál.

Pak jsem ještě pro jistotu brnkнул Wancroftovi, kterej má pro takový příležitosti zajišťovat holky, jestli počítá se zítřejším vyplutím. Prej ano. Připravených je šest slečen různý barvy pleti a věku.

Na oběd jsem si zajel do HipHop Chicken, zblajzl šest kuřecích křídél, zabetonoval je dvěma panákama Jacka Danielse, a když jsem vyšel na parkoviště, volala mi Malia.

„Ahoj brouku. Už jsi ho odvezl?“ slyšel jsem její medovej hlas v mobilu.

Byl jsem mimo.

„Koho myslíš?“

„Toho, kterýho chci dostat do postele.“

„Ty myslíš...“

„Nejmenovat!“

Došlo mi to. Jima. A ten, i když je běčkovej, hovor teď monitoruje.

„Jo,“ hlesl jsem.

„No a co teda?“

„Co jako?“

„Jsme přece domluvený.“

„Nevím přesně na čem,“ snažil jsem se kličkovat.

„Jak jsme se posledně domlouvali v kasinu, že bys...“

„Jo, ty myslíš, jak jsme byli oba přiopilý a plácali nesmysly...“

„Já jsem teda rozhodně přiopilá nebyla, Tove. A měla jsem dojem, že ty taky ne. Slíbils mi to a já ti za to slíbila zase jiný věci.“

Nebyl jsem si vědomej, že bych jí něco sliboval. Naopak jsem si byl jistej, že vůbec nic. Ten rozhovor skončil bez nějakýho konkrétního výsledku či slibu.

„Nejsem si jistej.“

„Čím si nejseš jistej? Dvacetiminutový kafe na benzínce na Inner Harbor. Víc po tobě nechci. A to kafe jde na mě.“

„Malio, vždyť jsem ti vysvětloval, že...“

„Až doteďka jsem si myslela, že nejseš jako ostatní, že jseš jinej, že máš srdce a že po tý hrůze, po který jsem tejden nespala, mi na oplátku dopřeješ zase nějakej hezkej zážitek. Že bys prostě aspoň částečně mohl eliminovat... , že bys...“

„Dobrá,“ přerušil jsem ji, jelikož proti její výřečnosti jsem neměl šanci, a poslouchat dalších deset minut, že jsem teda nakonec stejná svině jako Cavalyn (to do telefonu říct nemohla, ale evidentně k tomu směřovala), se mi fakt nechťelo. Koneckonců mi to fakt nic neudělá. A při mým zaměstnání je každěj dobrej skutek dobrej, i když ty špatný nikdy nevyrovná.

11.

NA BENZÍNCE V INNER Harbor jsem byl se svou dodávkou a spícím Jimem nějak po devátý večer. Samotná benzínka byla jen šest titanovejch sloupů, pod nima čtyry stojany. Vedlejší bar z membránovejch uhlíkovejch kompozit byl ale hodně odvážnej a vypadal jako pohozenej hadr vlající ve větru. Bylo evidentní, že architekt už nevěděl co by a vymýšlel ulítlý kraviny (po šesti panácích). Dokonce i prosklení z kobaltovýho skla bylo dynamicky pokroucený a narvaný nanovláknama, který byly schopný měnit jeho zabarvení, a to neustále činily. Takže dokonalej blázinec.

Zaparkoval jsem vedle obludnýho tahače Kenworth T800 a modrýho forda z osmdesátek. Vylezl jsem z auta, zabouchl dveře a ty se automaticky zamkly. Maliina představa, že ho nechám otevřený, byla značně naivní. Budu jí muset půjčit svůj mobil, jinak se dovnitř nedostane. Slunce líně zapadalo za naježený panorama města a já vůbec neměl dobrej pocit, protože jsem věděl, že se právě

chystám udělat něco, co bych neměl. A hned se mi vybavil Frank visící hlavou dolů na jeřábu, pomalu spouštěnej do chladnejch vod zálivu Chesapeake. Do prdele. Stojí mi to vůbec za to? Usoudil jsem, že ne. A pokud by mělo, tak mi to bude muset Malia adekvátně vynahradiť. Moji hlavu opustil umučenej a popravenej Frank a zaplnila ji Malia, rozložená na posteli v průhledný a hodně krátký noční košilce, jak říká: *Pojď ochutnat moji čiču.*

Už tam seděla. Úplně v rohu a kouřila dlouhou dunhillku. Možná už tu takhle čumákuje od šesti, protože se nemůže dočkat. Přisedl jsem si k jejímu stolu. Zvedla ke mně své velký oříškový oči a řekla:

„Jseš hodnej, brouku.“

„Vyberu si to,“ zavrčel jsem a zvedl ruku v očekávání, že si jí někdo z personálu všimne.

Malia před sebou měla dvojku vína.

„Je tam?“ zeptala se.

„Jasně, že je tam, kde jinde.“

„Takže můžu jít?“

Rozhlídl jsem se plaše kolem, abych se ubezpečil, že tu není nikdo z firmy, což byla samozřejmě blbost. Kde by se tu kdo vzal. Ale náhoda je blbec... Přišla číšnice, která v tý krátký sukni musela mít nějaký elektrický vlákna, protože taky měnila barvu. Objednal jsem si dvojitý ristretto a Jacka Danielse. Počkal jsem, až chameleonka odkvačí, a pak vytáhl mobil a šoupl ho po stole směrem k Malie.

„To si vezmi s sebou, jinak se to auto neotevře. Máš dvacet minut.“

Položila svou ruku na mou.

„Nikdy ti to nezapomenu, Tove.“

„To si piš. A hned zítra se ti připomenu.“

Usmála se.

„Ručím ti za to, že nebudeš zklamanej.“

Jen jsem se ušklíbl.

„Kdyby někdo na ten mobil volal, tak to neber.“

„To je snad jasný,“ hlesla.

Vzala mobil, strčila si ho do miniaturní kabelky a vykročila z baru. Přišla blikající křepelka s ristrettem a Jackem.

12.

NAMOČIL JSEM ŠPIČKU jazyka do kafe, abych se přesvědčil, že mi nedonesla nějakou řídkou sračku. Šlo to. Chutový buňky mi stáhla příjemně trpká hořkost. Přes pokroucenou skleněnou stěnu baru jsem sledoval pokroucený přístavní panorama. Z charterovýho terminálu byly slyšet kolizní sirény, perforované lamely jehlanu National Bank připomínaly šupiny hada, zkroucenýho ve smrtelný křeči, římsa Carnac City generovala bláznivý reklamní hologramy a obchodák Target, s fasádou pokrytou fluorescenčníma plastama, vypadal jak rozčílený chameleon. S nohama nataženejma pod stolem jsem si v klidu vychutnával kafe, zatímco Malia se v mý dodávce snažila probudit Jima k jakýkoli sexuální aktivitě, a to se jí rozhodně nemohlo podařit. Aspoň v tu chvíli jsem si to myslel. Dneska už vím, že ho opravdu dráždila mezi jeho nohama, jenže ne rukou ani jazykem, ale kabelem svýho mobilu.

Je neuvěřitelný, jak je ten svět nestabilní, jak se může najednou změnit mocenská struktura Baltimore, a vlastně i celýho východního pobřeží, jen díky jedny jediný informaci. Nebo spíš jejímu deficitu. Když jsem se bavil s technikama o androidech a Jimovi, neřekli mi jednu zásadní věc. (Ostatně já se na ni ani neptal.)

Při tom převozu upgradovanýho Jima (vlastně Pseudojima) je android deaktivovanej, ale jeho software je otevřenej. Teprve až s ním Cavalyn propojí svůj mobil a systém si z něj vytáhne aktivační data, vystrukturovaná do speciálního kódu, je aktivní. Jedná se o křivku tepový frekvence, intonaci hlasu, sken duhovky pro oční kontakt a další biometrický údaje. To proto, aby byl androidův správce jednoznačně identifikovatelný a nezpochybnitelný. Tohle všechno musel někdo Malii říct a připravit jí to.

Do otevřenýho androidova systému je pak možný zadat maximálně čtyři lidi. Ten první má vždycky prioritu před všema ostatníma, druhý pak před zbývajícíma dvěma a třetí před tím posledním. Pak se systém automaticky uzavře. Taký bylo možný zadat tam jen jednoho správce a uzavřít ho, jak to dělal Cavalyn. Malia se ale nacpala jako první a systém neuzavřela.

13.

VRÁTILA SE ZA osmnáct minut. Celá rozpálená a mě hned napadlo, že s ním ten sex snad opravdu měla.

„Tak co?“ zeptal jsem se, když se odevzdaně posadila na židličku naproti mě.

„Dík moc, Tove,“ hlesla a kývla na číšníci.

Přikvačila svítící křepelka a Malia si objednala karafu ledový vody. Jen jsem nad tím zakroutil hlavou.

„Takže ses udělala?“ zeptal jsem se.

Blaženě se usmála. „To si piš. A on taky.“

Teď jsem se usmál já.

„Tomu nevěřím.“

„Nedal to samozřejmě nijak najevo,“ dodala. (Bodejt' by jo, když je v kómatu.) „Ale cítila jsem, že se udělal.“

Pochybovačně jsem se ušklíbl.

„Opravdu! Seděla jsem mu na hlavě, na obličejí, takže co nejbliž mozku, a fakt cítila, jak se mu tam ty elektrony, neutrony, neutransmitery a kdoví co ještě úplně splášily.“

(Jim nemá svou řídicí jednotku v hlavě, ale vzadu pod lopatkama.)

„Tos fakt cítila?“

„Jasně. Dyt' jsem na něho byla přitisknutá svou nejcitlivější částí.“

„Myslíš jako...?“

„Jo,“ řekla rezolutně a před ní na stole se objevil litrovej džbán s vodou a kostkama ledu.

Okamžitě po něm sáhla, nalila si plnou čtvrtlitrovou sklenici a hodila ji do sebe na ex. Pak vytáhla z kabelky můj mobil a přišoupla ho ke mně.

„Fakt díky, Tove. Moc mi to pomohlo. Jsem si jistá, že tenhle téměř transcendentální zážitek mi konečně vymaže z hlavy ty příšerný vzpomínky na Frankovu popravu.“

„Nemáš zač,“ hlesl jsem a schoval mobil do kapsy. „Vlastně máš. Nezapomeň, že si to vyberu.“

„Jasně,“ řekla a znova sáhla po džbánu, aby si dolila. „A můžeš si přát, co budeš chtít. Pro tebe jsem přístupná jakýkoli zvrácenosti. Klidně i BDSM, piss, bondáž nebo gynekologický křeslo...“

„Dík,“ přerušil jsem ji, aby mi nevyprávěla dalších deset minut o sortimentu jejích možných služeb. „Dám ti vědět. Teď už ale musím letět. Říkalas, že kafe platíš ty, ne?“

„Jasan,“ řekla s roztomilým úsměvem.

Zvedl jsem se, řekl *čau* a vyšel na parkoviště. Prvně jsem zkontroloval, jestli je Jim na svém místě a není nějak poškozenej. Vypadal v pohodě, akorát ksicht se mu lesknul. Do prdele, ta ženská se na něm snad fakt udělala. Vytáhl jsem z bočních dvířek hadr, pořádně ho utřel a doufal, že až se s ním Cavalyn bude vítat, neucítí ženskéj samičí pach, ale jen doutníky z jeho dechu.

V deset jsem vyrazil od Inner Harbor a po čtvrt na jedenáct byl u kasina. Projel jsem do VIP garáží a tam přivolal dva chlapy z ochranky, aby nosítka s Jimem přesunuli do výtahu a pak do Cavalynova ředitelskýho sídla.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se starý pán, když jsme se s Jimem ocitli v jeho apartmánu.

Trochu ve mně hrklo, jako kdyby tušil, že jsem měl neplánovanou zastávku.

„Jasně. Akorát na Androitechu drobný zdržení, jelikož ti pitomci ještě chtěli všechno znova zkontrolovat.“

„To je dobře, jen ať kontrolují,“ řekl a kývl rukou, svírající v tučnejch prstech tučnej doutník, směrem k terase, abych tam počkal na Jima Běčko.

Vylezl jsem ven (nádhernej výhled na celej záliv Curtis Bay), zapálil si camelku, opřel se o chromovaný zábradlí a čekal, až Cavalyn zadá své data do Jima Áčka, abych pak převzal Jima Běčko a odvezl ho zpátky do Androitechu.

Teď už vím, že si určitě při aktivaci Jima neotevřel menu. Kdysi, když byl Jim novej, tak to možná dělal. Teď, když ho aktivoval už asi po jedenáctý, to byla naprostá rutina, kterou nedělal. Jen se připojil, odkliknul aktivaci a počkal, až mu systém oznámí *O.K.* Pak software uzavřel, odpojil svůj mobil od Jimova rozkroku a pozdravil se s ním.

Kdyby si to menu otevřel, rychle by zjistil, že se někdo do Jima implantoval už před ním. A věděl by i kdo. Pak by nejspíš Malia absolvovala několika-násobně brutálnější a pomalejší popravu než její bratr Frank. Ale neudělal to a bylo vymalováno. Bylo to od ní hodně riskantní.

14.

DALŠÍ TÝDEN SE nic nedělo. Standardní provoz. Musel jsem zajet se dvěma pistolníkama do Peninsuly, kde se nějaký Vietnamci pokoušeli zřídit dealerskou pobočku mimo naši strukturu. Dlouho nemohli pochopit, že se dostali do Cavalynova vykolíkováného území, a došlo jim to, až když jeden přišel o dva prsty a druhý byl naopak bohatší o velký krvavý „C“, vyrytý ostrým nožem do jeho hrudi.

V úterý se celníkům podařilo ulovit jednu naši dronovou ponorku u Waterfront parku. Vlastně to původně ani nebyli oni, ale narazila do nějakého zasraného tankeru Saudi Aramco a ty pitomý Saudy nenapadlo nic jiného než zavolat celníky. Nejspíš je budem žalovat.

Ve středu Michael Stuart, jeden ze silný manažerský čtyřky, přišel o zuby při rvačce v baru Montana a chtěl po Cavalynovi svolení, abysme ten bar vybílili. Ovšem jeho incident nesouvisel s firmou, ale s kozatou míšenkou, do který se během toho večera zamiloval, a když mu pak barman řekl: *Ta je dobrá, vole. Ta má kundu jak vjezd do pískovny*, Michael přeskočil barovej pult a pak už to jelo. Cavalyn jakékoli protiúder firmy odmítl a Jim pak Michaelovi ještě vzkázal, že i ty zuby si bude muset zaplatit sám, protože to neuznal jako pracovní úraz.

Ve čtvrtek pak v Dundalku nějakí Arabáši přepadli naši vzorkovnu. (Jo, i prodej koksu a trávy vyžaduje v rámci vstřícnosti ke klientům vzorkovnu.) Ale odnesli si jen necelý kilo (prostě vzorkovna), a to ne daleko. Naše komando je dostalo během dvaceti minut o dva bloky dál v baru Seagirl ještě dřív, než se stačili dostat do rauše. Vlastně když se to tak vezme, tak se do něj nakonec dostali, ale do úplně jiného, než chtěli. A definitivně posledního.

V pátek jsem musel zajet do Oriole parku, abych zkontroloval, jak probíhá akce našeho nadačního fondu *Zelená planeta*. Těch fondů máme několik a slouží jako pračky na prachy. Na tý páteční akci jsme se dohodli se střední katolickou školou, aby uvolnila šedesátku studentů, kterým koupíme tři stovky stromků a pošleme je na vysazení. Potřebujeme totiž sem tam nějaký fotky do výroční zprávy, že ten fond funguje tak, jak má. Bylo to prospěšný oboustranně. Studenti byli rádi, že se ulili ze školy, a my byli rádi, že fond funguje. A nakonec určitě byla ráda i planeta. Šlo jen o to zkontrolovat, jestli to Rose opravdu zorganizoval.

Přijel jsem tam po desátý dopoledne a vypadalo to, že akce opravdu probíhá. Přivítala mě šedesátnice v upnutém černém kostýmku a s vysokým drdolem na hlavě, která mi děkovala, že Cavalynův fond vytváří tak bohumilnou činnost. Prolítl jsem očima celej plac, ale na šedesát objednaných duší to rozhodně nevypadalo. Rose jsem našel pod platanem s plechovkou piva a cigárem v ruce.

„Čau. Fotíš to, vole?“ zeptal jsem se.

„Jasně, už mám asi padesátku fotek. Některý holky jsou fakt hezký. Zvlášť když se ohnou v upnutých legínách.“

„A nemělo jich bejt šedesát?“

„No dyť je?“

„Jo? Mně se zdá, že jich je s bídou tak půlka.“

„Se divíš? Když pozveš kluky a holky z oddělenejších tříd katolický školy společně do parku?“

„A ten zbytek je teda kde?“

Mávnul rukou kolem sebe.

„Když prolezeš okolní křoviska, tak je najdeš. Ale nedoporučuju.“

15.

V SOBOTU MĚ PROBUDIL mobil ve tři hodiny v noci. Rozespale jsem po něm sáhl. Jim. To nešlo nevzít. Odkliknul jsem příjem.

„Dobrý večer, pane Yarsone. Budete muset přijet.“

„Co? Kdy?“

„Teď hned. Do kasina.“

Pořád jsem si nebyl jistej, jestli jsem se už probral, nebo je to nějaký otravný sen.

„Teď mě chceš v kasinu?“

„Ano.“

Začal jsem se pomalu vzpamatovávat. Jestli mě Jim potřebuje v kasinu, tak půjde o něco hodně vážnýho. O něco, co nedokáže vyřešit sám. Ale nedovedl jsem si představit jakékoli problém, kterej by nedokázal vyřešit Jim sám. Takže jde asi o Cavalynův problém.

„Potřebuje mě tam pan Cavalyn?“

„Potřebuji vás já, pane Yarsone.“

Tím mě znervóznil ještě víc. Nechápal jsem to.

„No tak dobrý,“ řekl jsem váhavě. „Hodím něco na sebe a přijedu.“

„Děkuji vám, pane Yarsone.“

Vymotal jsem se z pelechu, připotácel se k ledniče a nalil si panáka Jacka Danielse. Jako bych od něj čekal nějaký vysvětlení, který se ale nedostavilo. Nicméně mě aspoň částečně oživil. Jimův tón se mi nelíbil. Ani obsah toho, co mi říkal. Hodil jsem na sebe hadry a z nočního stolku vytáhl glocka. Možná měl Jim pistoli u hlavy, když mi volal. Fakt mi to přišlo divný. Ale to by se Jimovi nestalo. Byl opravdu rychlejší než zvuk, a než by mu někdo přiložil pistoli k hlavě, měl by kulku v tý svý.

Z Lombard Street to mám do kasina dvacet minut. Ve dne. Teď v noci jsem to udělal za deset, protože půlka semaforů na mě blikala oranžově a ta druhá zeleně, jako by věděly, že mě Jim fakt potřebuje. Jel jsem rychle a stejně rychlý byly i noční zběsilý ulice kolem. Marriott Inner, obloženej fluorescenčníma plastama, působil jako sopka při erupci, šestimetrová socha Ronalda Reagana z olověnýho křišťálu s ultravysokým indexem lomu jako by explodovala v laserovou fontánu, když na ni dopadly světla reflektorů mého auta, a Harris National se svým diamantovým leskem mě pak oslnila totálně. Everyman Theatre, oblečenej do fólie na bázi tekutejch krystalů, pak už působil jen jako slabej odvar odumírající hvězdy.

U Cavalynova kasina, vesele svítícího jak vánoční stromeček, jsem musel hodně zpomalit, aby servomotory, napojený na intuitivní automatický systémy, stačily otevřít posuvný dveře do garáží. Rozespálý ochrance pak má prohlídka trvala dvakrát dýl než ve dne (aspoň se mi to zdálo), a dokonce i skenery a bezpečnostní čidla byly nějaký pomalý. Výtah se coural, jako by měl omezovač rychlosti nastavenej na půl metru za vteřinu.

Před vstupem do Cavalynovy rezidence čumákovali další dva z ochranky, ale ti mě už nezdržovali. Měli vyděšený oči a jen kývli, ať jdu dál. Vešel jsem do hlavního přijímacího pokoje, kterej byl prázdněj. Na druhý straně byly otevřený dveře do obýváku. Přešel jsem tam. Ten byl taky prázdněj.

„Pojďte dál, pane Yarsone,“ ozvalo se z otevřenejch dveří do ložnice.

Udělal jsem to.

Nebyl to hezkej obrázek. Byl hnusnej. A že už jsem toho viděl. Malia stála u prosklený stěny a za ní zářilo rozpustilý panorama nočního Baltimore s milionem hvězd nad ním. Byla jen v krátkým poloprůsvitným županu. Celá od

krve. Cavalyn ležel nahej na obrovský posteli s podříznutým hrdlem a v těle měl další spoustu bodnech ran. Odhadoval jsem dvacet až třicet. Chromovanej porcovací nůž pak měl zabodnutej v oku. Evidentně se na něm vyřádila. Rozhlídl jsem se po pokoji.

„Nic nevymýšlej,“ zavrčela. „Jim je rychlejší.“

Přešla k nočnímu stolku a sáhla po balíčku evek. Jak se naklonila, zahlídl jsem celý ňadro i s bradavkou a v kombinaci s tou krví všude okolo jsem si na chvíli připadal jako v erotickým sado-maso salonu. Ale fakt jen na chvílku. V popelníku ležel nedokouřenej doutník. Vyhaslej, stejně jako Cavalyn sám. Vsunula si do ruce úst dlouhou tenkou evku a zapálila si zlatým zapalovačem. Podíval jsem se na Jima. Jen pokrčil rameny a usmál se. Nebo se o to aspoň snažil.

A teprve teď mi to došlo. Ten sex v mý dodávce. To nebyl jen sex, pokud vůbec nějaký byl. Ano, bylo to propojení dvou bytostí, jenže ne sexuální, ale datový. Do prdele, asi už navždy zůstanu naivním káčátkem.

„Tak jo,“ hlesl jsem. „Jak si to představuješ dál?“

Dlouze potáhla z cigára a rukou si otřela krev z čela.

„Všechno je v pohodě, brouku. Všechno zůstává, jak bylo. Akorát že místo Cavalyna jsem tu teď já.“

Přivřel jsem oči.

„To myslíš vážně?“

„Jistě.“

Zakroutil jsem hlavou.

„Nemáš šanci.“

Usmála se.

„Neříkej. Jim má v sobě všechny úcty, kterými organizace disponuje, včetně těch Cavalynovejch soukromejch. Má všechna přístupová hesla i dispoziční práva. Takže v klidu. Akorát si budete muset zvyknout, že tomu nevelí ta opeľichaná prasečí hlava, ale dlouhovlasá blondátá a podstatně hezčí... Nějaký poznámky?“

Zakroutil jsem hlavou. Měla pravdu, mrcha.

„O.K. Pokusím se dát to všem na vědomí.“

„Nemusíš, Jim už textovky rozeslal. Starej pán zemřel na infarkt při sexu, to se stává.“

„Jo, a nejspíš byl panic, když je kolem taková spousta krve,“ zavrčel jsem.

Usmála se.

„Přesně tak to bylo,“ potvrdila.

16.

NAŠE SILNÁ MANAŽERSKÁ pětka se sešla hned druhý den ráno. Teda vlastně jenom čtyřka, protože Frank Beranaut, ohlodanej žralokama, už to měl za sebou. Sešli jsme se v Bolton Hill, mimo náš standardní rajon, což ale bylo stejně zbytečný, protože Jim monitoroval všechny naše mobily, takže o tom setkání určitě věděl. Takže já, Steven Rodgers, Michael Stuart a Rose Oxnard.

„Co si ta kravka vypatlaná asi myslí?“ spustil Stuart, sotva odkráčela číšnice, která nám nanosila kafe a panáky. „Jakože jí budem od teďka podléhat, nebo co?“

„Nebude nás nutit, abysme pod ni podlíhali, teda myslím fyzicky. Akorát hierarchicky,“ poznamenal jsem.

„Ty vole, ty z toho máš snad prdel,“ obořil se na mě Steven.

Vytáhl jsem camelky a zapálil si.

„A ty máš nějaký návrh, co s tím?“ zeptal jsem se.

„No jasně, prostě ji odděláme.“

„Tak to ti přeju hodně štěstí. Jestli ti to ještě nedošlo, tak jako ochranku má Jima. Fakt si myslíš, že je možný ji oddělat?“

„A jak to, kurva?“ přidal se do hovoru Rose. „Jak se k tomu do prdele dostala?“

Pokrčil jsem ramenama. Rozhodně jsem jim nemohl říct, že jsem jí Jima prodal já, přičemž můj honorář mi ještě ani nevyplatila.

„Nejspíš ho na ni převedl sám Cavalyn,“ řekl jsem. „Nikdo jinej to udělat nemohl. Třeba mu ukázala nějaký nověj figl tantrický lásky, v rámci kterýho ho zhypnotizovala. V každým případě má Jima. A jestli má Jima, má pod palcem i veškerou strukturu a organizaci firmy. Má v ruce celou ekonomiku, všechny účty včetně těch, o kterejch my vůbec nevíme.“

„Kurva jedna.“

„Nícméně nepředpokládám, že by někoho chtěla držet za každou cenu násilím. Takže jak to vidím, máme jenom dvě možnosti. Buď dát výpověď, anebo zachovat status quo a pokračovat jako doposud.“

„Výpověď?“ ozval se Steven. „Ty přece musíš vědět, jak dopadne někdo z vyššího vedení, když dá výpověď. To je tak akorát nejkratší cesta na hřbitov, pokud teda vůbec najdou tvoje tělo.“

„Hm. . . , na tom asi něco je,“ poznamenal jsem a sáhl po panáku Jacka Danielse.

17.

S MALIOU JSME SE sešli hned další den. Jim mi vyřídil vzkaz, že by mě ráda viděla, a takový vzkazy se neodmítají. Objevil jsem se v Cavalynově rezidenci, teď už vlastně její, hodinu po poledni. Nová role královny drogového impéria východního pobřeží jí evidentně svědčila, protože byla fakt krásná. V blondětech vlasech měla vetkaný nějaký snad bioluminiscenční vlákna, v uších rubínový náušnice a jednoduchý rudý šaty nad kolena s odvážným výstřihem byly postříkaný šupinkami aragonitu s perletovým leskem.

„Ahoj,“ přivítala mě rozprostřená v Cavalynově sedačce.

„Taky čau,“ řekl jsem a posadil se do křesla naproti ní.

„Nebudeme to protahovat,“ řekla. „Chci jen vědět, jestli vaše manažerská skupina vstřebala novou situaci, nebo s ní má nějaký problém.“

Zakroutil jsem hlavou.

„Trvalo to necelejch deset minut.“

„Co?“

„To vstřebávání. Návrh na tvůj odstřel neprošel, protože jsem jim vysvětlil, že Jim je poté, cos mu předvedla, jakej je lidskej sex, tvůj osobní strážce. Bezhlavě se zamiloval.“

Přes tvář jí přelítl rozpačitej stín.

„Tys jim řekl o tý dodávce?“

„Ně řekl, odstřelili by mě.“

Uklidnila se.

„To máš asi pravdu. A pro tvý info, šlo jen o srovnání účtů.“

„Jakejch účtů?“

„Frank byl můj brácha. Aby sis nemyslel, že jsem zase taková mrcha.“

Překvapeně jsem na ni zůstal zírat. Hm. . . , o tom, že je mrcha, jsem nepochyboval. Přesto ovšem tahle skutečnost několik procent z tý její mrchovitosti umazala.

„No tak jo. A když už jsme u toho, něco mi dlužíš.“

„Vím o tom. Sex ale nebude.“

Zklamaně jsem se na ni podíval.

„Srovnáme to finančně.“

„Jak myslíš. Když to nepotřebuješ...“

Usmála se a sáhla po balíčku evek. Vytáhla si jednu ústy a já se naklonil, abych jí připálil. Pak se na mě podívala.

„Nechci v sobě žádnýho chlapa už vidět. Vlastně cítit. Tak jsem kontaktovala Androitech, jestli by dokázali Jimovi naimplantovat penis. Prej žádný problém.“

Teď jsem se musel usmát já.

18.

VEČER JSEM OTEVŘEL účet. Přibyl tam milion. Hm, kočička se moc nepředala.

JAKUB MAŘÍK

(* 1981)

Jakub je názorným příkladem toho, jak moc dokáže psaní a všechny ty věci kolem něj změnit člověku život. Zarputile plachý introvert, který na prvních besedách a autogramiádách komunikoval pomocí kartiček s nápisy ANO/NE, se postupně vypracoval na sice málomluvného, ale přesto slyšitelně artikulu-jícího spisovatele. Je překvapivé, že s takovým handicapem vystudoval právní administrativu, ovšem úřednické rukávce nosil jen pár let. Jakmile to bylo jen trochu možné, začal se profesně věnovat činnostem, které ho bavily mnohem více – překládání a psaní.

I jeho uchvátila fantastika a jako zelenáč získával první zkušenosti v literár-ních soutěžích. Jednou z nich byli i *Vidoucí*, kde v roce 2006 získal s povídkou *Nahanni* první místo. Potěšen tímto výsledkem znásobil svou snahu, což ved-lo třeba k druhému místu v Ceně Karla Čapka, které mu přinesla detektivka *Absolutní smrt (Mlok 2008)*. Na tohle umístění je hrdý dodnes.

Logickým krokem pak bylo publikování v žánrových antologiích a časopi-sech, zejména v magazínu *Pevnost*. I díky tomu pak dostal nabídku, která se neodmítá. Přispět vlastním příběhem do sdíleného světa Jiřího Pavlovského *Kladivo na čaroděje*, kde se etabloval epizodou *Drsné sny* (2014).

Dalších šest let trvalo, než Mařík udělal následující krok – napsal opravdo-vý román. A rozhodně to stálo zato. Ve *Vě stínu slunce* (2020) se autor vydal spolu s vesmírnou lodí *UTSS Salamis* do vesmíru a představil tak prolog cyklu akčních space oper pojmenovaných souhrnně po ústřední lodi. Cyklus pak za-kočil po čtyřech dalších dílech povídkovou sbírkou *V Nefritové kleci* (2024).

To už měl v hlavě další neotřelý projekt, kde tentokrát hodlal propojit paranormální motivy s druhou světovou válkou a prastarými mýty. Že se mu to povedlo, dokazuje i úspěch první knihy nazvané *Za sloupy Héraklovými* (2025).

I KDYBY MU PŘÍLIV na práh vyplavil zdechlinu čtyřmetrového hlavonožce, která poslední týden zrála na galanejském slunci, nezkazilo by to Medkovi večer tak jako pohled na postavu na konci vzdáleného mola.

Pituonka na sobě měla plážový klobouk a havajskou košili, pestrobarevný kýč, který se dokázal rozšířit i za hranice matičky Země, ale Medek viděl dost lesklé šupinaté kůže, aby ji poznal. Stála blízko Yvonne, která vlastnila malou půjčovnu motorových člunů; srovnal jejich výšky a odhadl ji na metr šedesát. Nepatřila tedy k bojovníkům nebo šlechtě, ale k jedné z nižších kast, které neprošly genovými úpravami, jenže to pro Medka nic neznamenalo. Na válce se z jeho pohledu podíleli všichni.

Medek sáhl do malé ledničky na terase a vytáhl flašku chaluhového piva. Odšrouboval uzávěr a pomalu upíjel, zatímco Yvonne svou zákaznici seznamovala s ovládáním výletní lodě. Nechápal, jak se s ní může bavit. Kdyby se pituonům povedl poslední nájezd, z Port Penelope by byl dýmající kráter a z ní hrst popela na jeho dně.

Yvonne z kapsy vylovila čtečku a pituonka přes ni přejela kreditkou. Pak zvedla svůj velký kufr a hodila ho do člunu.

Medek se opřel o zábradlí a podíval se na dvojici s ještě větším podezřením. Yvonne noční plavby neprovozovala od doby, co narazila na příkopovou krakatici, která ji málem i s člunem stáhla pod hladinu. Pituonka se musela pořádně praštit přes kapsu, aby ji přesvědčila. Na noční výpravy byl na druhé stranu specialista on a v Port Penelope nikdo nebyl takový idiot, aby ho pituonce doporučil.

Pituonka si vzala klíčky, nastoupila a odstrčila se od mola.

Sama.

Medek marně vzpomínal, kdy Yvonne někomu pronajala loď a nejela s ním pak jako průvodce. Naopak ji nejdnou slyšel, jak se rafla se zákazníkem, který si myslel, že její služby nepotřebuje, protože si párkrát vyrazil na moře

v Karibiku. Mořeplavec pak obvykle dostal důkladnou přednášku o tom, jak nevyzpytatelný je oceán, když má planeta místo jednoho měsíce hned tři.

A teď od svých zásad ustoupí kvůli pituonce?

Medek dopil pivo a prázdnou láhev hodil do koše pod terasou, kde na ni čekala hromada kamarádek. Pak si v rámci možností upravil vlasy a košili – světle modrou bez kytek a ptáků – a vyrazil do přístavu.

Yvonne ho zmerčila dřív, než stihl vkročit na molo, a nepřátelsky založila ruce v bok. Vůbec se netvářila jako žena, která s ním měsíc flirtovala a pak několik týdnů sdílela postel. Tohle byl výraz manželky, která koupila drahé lístky do opery a její muž se pak nechal kolegy z práce ukecat k celonočnímu tahu. Medek se však nenechal zastrašit a s úsměvem jí zamával.

„Jak se ti dnes dařilo, Yvonne?“

„Nech těch keců, Adame,“ odsekla. „Viděla jsem, jak nás šmíruješ z terasy, a rovnou ti říkám, aby ses do mých kšeftů nepletl.“

„Proč tak nepřátelsky? Jen mě překvapilo, že se Šupinačkou nejedeš. Copak má asi za lubem, že si připlatila za soukromí?“

„Běž domů, Adame, dej si další pivo a zapomeň na ni. Nestačí, že se ti o nich každou druhou noc zdá?“

„Tak tohle byla hnusná podpásovka, Yvonne.“

„Probouzet se vedle tebe ve dvě ráno, protože křičíš ze spaní, taky nebyl žádný med.“ Yvonne si unaveně povzddechla. „Hele, je to jedna z našich, tak jí dej pokoj.“

„Z našich...“ zopakoval Medek a tvářil se, jako by ta slova někdo vylouhoval v octu. Dvě pituonské kolonie Evropské unii v mírové smlouvě prakticky vnutili. Z právního hlediska teď byly členskými státy se speciálním režimem, ale to z jejich obyvatel nedělalo lidi.

„Jo, je ze Sedranu. Má platný pas, oprávnění řídit motorový člun a peníze, takže nevidím jediný důvod, proč bych jí svou loď nemohla půjčit.“

„Takže mi neřekneš, o co jde?“

„Ne.“

„No, nedáváš mi jinou možnost. Asi za ní budu muset zajet sám a zeptat se jí.“

Medek se otočil a s pohvizdováním pomalu odcházel po molu, pěkně jeden krok na prkno.

Yvonne to vydržela přesně šestnáct prken.

„Jseš pěcknej hajzl, víš to?“

Medek se s úsměvem otočil a vrátil se k ní.

„Jela k té potopené lodi z posledního nájezdu. Její bratr na ní sloužil ve strojovně a ona přišla navštívit jeho hrob. Prostě chce mít trochu soukromí na truchlení. Spokojenej?“

„Tak proč nepřišla dřív? Už jsou to čtyři roky.“

„Máš pravdu, Adame, už jsou to čtyři roky, co válka skončila. Možná by ses podle toho měl začít chovat.“

Medek se zamračil, ale tentokrát mu žádná chytrá poznámka na jazyk nepřišla. Yvonne trefila citlivé místo a sakra dobře o tom věděla. Jenže ona byla tady dole a viděla jen rychle se přibližující, žhnoucí tečky na obloze, zatímco on byl v jedné z těch lodí, bojoval o život a ztrácel jednoho kamaráda za druhým. Tohle nemohla pochopit a on se jí to nikdy nepokoušel vysvětlit. Proto to s ním loni ukončila.

Otočil se k odchodu a pořádně přidal do kroku.

Toble kolo jsi vybrála, Yvonne.

Čtěl jít zpátky do chaty a řídit se jejím doporučením ohledně dalšího piva, ale po chvíli si uvědomil, že po opuštění mola zatočil směrem ke své lodi. Ne-nápadně otočil hlavu. Yvonne ho sledovala, a když viděla, kam míří, jen ne-souhlasně zavrtěla hlavou. Předstíral, že si toho nevšiml.

Pituoni byli třetí mimozemskou rasou, s níž se lidé setkali.

Kontakty s jejich předchůdci proběhly standardně – náhodné setkání, spousta nedorozumění, naplánované setkání profesionálních diplomatů, nakreslení čáry na hvězdné mapě a pak opatrné sondování, co si s novými sousedy počít. Problém byl, že pituoni neměli žádnou centrální vládu nebo obdobu OSN, která by profesionální diplomaty poslala.

Domovský svět pituonů postrádal kontinenty, jeho povrch pokrývaly stovky velkých souostroví, kde by se největší ostrovy nedostaly ani do první desítky těch pozemských. Výsledkem byla rozdrobená civilizace, založená na ostrovních klanech a kastách, co nikdy nepoznala žádného Bismarcka, který by dokázal větší počet souostroví sjednotit, nebo Alexandra Velikého, který by je dobyl. Své zvyky si pituoni přenesli i do vesmíru, a přestože kolonizovali šestnáct hvězdných soustav, každá patřila jinému klanu, pokud se v ní rovnou nehandrkovali o jednotlivé planety a měsíce. Myšlenka nadnárodních organizací jim byla tak cizí, že když jednotlivé klany začaly navazovat nebo odmítat

kontakty s lidmi, neviděly je jako jeden druh, ale jako desítky silnějších států s jejich vazaly.

A právě kvůli tomu si klan Saobe myslel, že když se pokusí napadnout Galaneiu, bude stát jen proti čtyřem evropským státům, které ani nepatřily ke světovým velmocem.

Svou chybu si uvědomili poměrně brzy, když se v soustavě náhle vynořila bojová plavidla třiceti států Evropské unie a amerických spojenců, a když se lodě dalších států začaly přesouvat do prostoru sousedních klanů, pituoni s hrůzou pochopili, že lidstvo nejenže dokáže jednat jako celek, ale že tak berou i je a činí je zodpovědné za saobeskou invazi. Tváří v tvář totální válce se tři sousední klany rozhodly přikročit k radikálnímu řešení – napadly území klanu Saobe, vládnoucí rod kompletně vyhladily, a zatímco ostrovy na domovské planetě si rozdělily mezi sebe, kolonizované planety předaly i s obyvateli lidem jako záruku míru. Evropská unie nečekaně získala dva mimozemské protektoráty a zbytek pituonských klanů se mohl opět chovat, jako by se nic nestalo.

Ale Medek si příliš dobře pamatoval, k čemu v poslední den krátké války došlo.

Grunwald se zachvěje a poručík Medek pozná, že tentokrát k explozi nedošlo na trupu, ale hluboko uvnitř. Umělá gravitace na chvíli změnila sílu a směr, posádka na chodbě naráží do stěn a padá na podlahu. Medek za zády uslyší bolestné vykřiknutí, jak někdo spadl pod nohy mariňáka v bojovém obleku a skončil s přišlápnutou rukou. Na ohlédnutí není čas.

Před vstupem do výsadekoveho hangáru se tlačí několik panikařících techniků a marně se pokoušejí proniknout přes dva mariňáky, kteří ho hlídají. Medek podle toho usoudí, že je sem major nezavolala kvůli evakuaci. Obrnění dveřníci uvidí přibíhající mariňáky, odtlačí techniky stranou a nechají je projít.

Major Vranská stojí vedle připraveného raketoplánu, a když uvidí jen tři mariňáky, nespokojeně mlaskne. „Poručíku, kde jsou ostatní?“ chce vědět.

„Spojovací chodba A je zablokovaná, museli to vzít přes pravobok,“ hlásí Medek. „Budou tady do tří minut.“

„Moc dlouho...“ povzdechne si major Vranská. „Všichni hned do raketoplánu. Bielaku, Urbanová, to platí i pro vás!“

Mariňáci u dveří znovu odstrčí techniky, proklouznou dovnitř a zamknou za sebou. Technici sice dveře brzy otevřou, ale tou dobou už budou pryč.

Medek vběhne do raketoplánu, kývne na Prouzu a Glazara, kteří tam už čekají, a posadí se na nejbližší volné místo. Může si vybírat, sedadel nebude obsazená ani polovina.

Raketoplán se zvedne z podlahy a směrovaná gravitační pole ho pošlou do výpusti. Z Grunwaldu vyletí hned, jak se za ním zavřou vrata, s odsáváním vzduchu z výpusti se nezdržují.

„Situace,“ zavolá hlasitě major Vranská, aby si získala jejich pozornost. „Skupina Šupináčů se rozhodla ignorovat příměří a pokouší se na třech místech prorazit galanejskou obranu. První letku Rejnoků kompletně zastavil Tobruk, přes Santok prošli dva útočníci a pronásledují je stíhači. Přes Grunwald se dostal jeden a toho zastavíme my.“

Na společném kanálu to překvapeně zahučí.

„My?“ vyhrkne nechápavě Glazar. „Proč ne stíhači?“

Major beze slova zapne velkou obrazovku na přepážce mezi přepravním prostorem a kokpitem a pustí na ní záběry ze zádové kamery. Další zahučení, okořeněné notnou dávkou kleteb a nadávek.

Trup Grunwaldu je narušený nejméně na osmi místech a po rychlých otočkách ho obklopují rozpínající se prstence z troskek a zmrzlé atmosféry. Největší rána zeje na místě, kde býval hangár, a Medek se zatajeným dechem sleduje, jak z proražených vrat vypluje utržený kokpit bojového letounu. Kryt je zatažený, jak v něm někdo zkusil na poslední chvíli odstartovat, ale zadní třetina chybí.

Zákeřný útok dal Grunwaldu zabrat, svou kůži však neprodal lacino. Napravo od něj se vznášá vrak pituonského Rejnoka, jedno charakteristické protáhlé křídlo je přeražené vejpůl a díra uprostřed trupu zlověstně bliká, jak hluboko v jeho útrokách kolabuje reaktor. Druhý Rejnok se divoce otáčí kolem své osy, trysky nefungují, ale jeden tvrdohlavý pituon dál pálí z dělové věže na křídle pokaždé, když se natočí ke Grunwaldu. I třetí pituonské plavidlo je plné děr, ale poškozené trysky ho dál tlačí k planetě, už je dost daleko, aby Grunwald přestal plýtvat municí v marné snaze ho zasáhnout.

„Je mi jasné, že abordáž v takové rychlosti se nikomu z vás nezamlouvá,“ pokračuje major Vranská, „ale nemáme na vybranou. Rejnok je čistě útočná loď s minimální posádkou a je jen jediný důvod, proč by se snažil probojovat si cestu k planetě. Pituoni chtějí mít poslední slovo, a jestli je nezastavíme my, zastaví je až nějaká budova na povrchu zlomek sekundy předtím, než se i s celým městem okolo vypaří.“